

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3291/23
27.3.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стојилковић, председника већа, Татјане Лемајић и Марије Бошковић, чланова већа, у парници тужиоца - противтуженог АА из ..., кога заступа пуномоћник Слађана Радић, адвокат из Београда, ул. Аутопут за Загреб бр. 38Ф, против туженог - противтужиоца ББ из ..., чији је пуномоћник Зоран Борозан, адвокат из Београда, ул. Гаврила Принципа бр. 29/4, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о жалби тужиоца - противтуженог, изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 7963/18 од 23.11.2022. године, у седници већа одржаној дана 27.3.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Трећег основног суда у Београду П 7963/18 од 23.11.2022. године у ставу другом изреке, а жалба тужиоца у том делу **ОДБИЈА** као неоснована.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка из става шестог изреке пресуде Трећег основног суда у Београду П 7963/18 од 23.11.2022. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени - противтужилац да тужиоцу - противтуженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 111.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 7963/18 од 23.11.2022. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца – противтуженог, па је обавезан тужени – противтужилац да му исплати на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове износ од 48.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 16.000,00 динара, а све са законском затезном каматом почев од дана 23.11.2022. године, па до коначне исплате. Ставом другим изреке пресуде одбијен је тужбени захтев тужиоца – противтуженог да се обавезе тужени – противтужилац да му на име накнаде нематеријалне штете исплати за претрпљене физичке болове износ од још 552.000,00 динара, као разлику између досуђеног износа од 48.000,00 динара и

захтеваних 600.000,00 динара, за претрпљени страх износ од још 184.000,00 динара, као разлику између досуђеног износ од 16.000,00 динара и захтеваних 200.000,00 динара и на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањења опште животне активности износ од 200.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до коначне исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке пресуде одбијен је противтужбени захтев туженог – противтужиоца којим је тражио да се обавезе тужилац – противтужени да му на име накнаде нематеријалне штете исплати за претрпљене физичке болове износ од 500.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 300.000,00 динара, за претрпљене душевне болове због умањења ОЖА износ од 200.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због наружености износ од 60.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од дана пресуђења, па до коначне исплате, као неоснован. Ставом четвртим изреке усвојен је захтев тужиоца – противтуженог за ослобођење од плаћања судских такси. Ставом петим изреке усвојен је захтев туженог – противтужиоца за ослобођење од плаћања судских такси. Ставом шестим одлучено је да свака страна сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде тужилац - противтужени је благовремено изјавио жалбу побиијајући је у ставу другом и шестом изреке због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени-противтужилац је благовремено доставио одговор на жалбу тужиоца противтуженог.

Испитујући правилност побиијане пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11...18/20) Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба тужиоца - противтуженог неоснована у делу у коме је изјављена против става другог изреке пресуде, а основана у делу који се односи на решење о трошковима поступка садржаним у ставу шестом изреке.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које повреде другостепени суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 07.06.2015. године туженог – противтужиоца ББ позвао је комшија и рекао му да му се чамац насукао на обалу у месту “...” на реци Сави, ..., а због ниског водостаја канала, због чега је тужени отишао на реку Саву да извуче чамац. Истог дана је тужилац – противтужени шетао насељем “...” у ..., поред Саве и возио се чамцем, а са собом је водио пса расе “Стафорд”, без поводца и корпе. Критичном приликом, тужилац - противтужени видео је туженог – противтужиоца, након чега се чамцем упутио ка њему у намери да са њим “расправи” догађај око пријављивања везаног за криволов. Тужени – противтужилац се тада налазио у свом чамцу и кренуо је да га изведе из канала и веже на обалу, када му је тужилац – противтужени пришао својим чамцем. Тужилац – противтужени и тужени – противтужилац су затим ступили у вербални конфликт, који је иницирао тужилац – противтужени, а који је том приликом био агресиван и упућивао је претње туженом.

Тужилац АА је затим позивао туженог ББ да изађе из чамца да се “разрачунају”, што тужени није хтео, па је тужилац покушао да уђе у чамац туженог ради разрачунавања, што је тужени хтео да спречи уз помоћ весла које је држао у рукама. Том приликом је тужени телесно повредио тужиоца АА на тај начин што је замахнутим дрвеним веслом задао више удараца у пределу главе, тела, руку и ногу оштећеног, којом приликом је претрпео телесне повреде које у својој суштини, иако су пресудом Трећег основног суда у Београду СПК – 456/17 од дана 04.04.2018. године квалификоване као тешке телесне повреде, представљају лаке телесне повреде неспецифичне механичке природе, што произилази из налаза и мишљења судског вештака медицинске струке др Дорине Ковачевић од дана 06.04.2022. године. Након тога, пас тужиоца расе “Стафорд пит” је прешао из чамца тужиоца у чамац туженог па је истог напао и угрizaо га за подлактицу леве руке. Поводом овог догађаја, тужени – противтужилац ББ је пресудом Трећег основног суда у Београду СПК – 456/17 од дана 04.04.2018. године оглашен кривим да је извршио кривично дело Тешка телесна повреда из члана 121 став 1 КЗ, а тужилац – противтужени је пресудом Трећег основног суда у Београду СПК – 298/18 од дана 05.09.2018. године оглашен кривим да је извршио кривично дело Изазивање опште опасности из члана 278 став 5 у вези става 1 КЗ.

Тужилац – противтужени АА је због задобијених повреда трпео физичке болове средњег интензитета и краткотрајне болове јаког интензитета услед напрснућа кортекса кости радиоалног стилоида десно ручног зглоба; болови средњег интензитета су перзистирали и сутрадан, до јављања лекару, те у наредних 3-5 дана, са постепеним повлачењем отока и подлива, зарастањем напрслине под имобилизацијом у наредних 10-15 дана болови су били лаког интензитета, јењавали су до обезболења са одстрањењем имобилизације, а како се тужилац није подвргао физикалној терапији утврђено је да до привремене постимобилизационе контрактуре није ни дошло, те да у конкретном случају нема ни умањења опште животне активности. Поред тога, тужилац – противтужени је приликом повређивања доживео страх као афективни одговор организма на ситуацију у којој се нашао и у моменту саме опасности имао је изражени примарни страх јаког интензитета у трајању од 1-3 минута. Даље је утврђено, као неспорно међу парничним странкама, да секундарни страх јаког интензитета тужилац није трпео, да је секундарни страх средњег интензитета је трпео у трајању до 5 дана у периоду после повређивања, а страх слабог интензитета у трајању од 18 дана. Доживљени страх није оставио последице на психичком плану, нити је дошло до умањења животне активности.

Полазећи од правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, правилно је првостепени суд у смислу одредбе члана 154 и 200 став 2 а у вези одредбе члана 192 Закона о облигационим односима нашао да тужилац – противтужени има право на накнаду нематеријалне штете за претрпљене физичке болове у износу од 120.000,00 динара и за претрпљени страх износ од 40.000,00 динара. Правилно је утврђено да тужиоцу – противтуженом не припада накнада штете за претрпљене душевне болове због умањења животне активности, имајући у виду да у конкретном случају не постоји умањење животне активности на страни тужиоца – противтуженог, што произилази из налаза и мишљења судских вештака. Преко досуђених износа одбијен је као неоснован преостали део тужбеног захтева тужиоца, до тражених 600.000,00 динара за претрпљене физичке болове, за износ од још 552.000,00 динара, за претрпљени страх

преко досуђеног износа од 16.000,00 динара до тражених 200.000,00 динара, за износ од још 184.000,00 динара, као и за износ од 200.000,00 динара на име претрпљених душевних болова због умањења опште животне активности.

Насупрот жалбеним наводима тужиоца-противтуженог правилно је првостепени суд нашао да у смислу одредбе члана 192. ЗОО постоји његов допринос настанку штете, који допринос је правилно одмерио првостепени суд и износи 60%, нашавши да је тужилац – противтужени својим понашањем допринео настанку штете, односно да је иницирао сукоб вређањем туженог – противтужиоца и покушајима да се попне у његов чамац ради разрачунавања, и правилно утврдио да тужиоцу - противтуженом припада износ од 48.000,00 динара за претрпљене физичке болове и износ од 16.000,00 динара за претрпљени страх, (односно износ од 120.000,00 динара за претрпљене физичке болове и износ од 40.000,00 динара за претрпљени страх на име правичне накнаде, умањени за допринос настанку штете од 60%). Правилно је првостепени суд утврдио да би се исплатом у већим износима од досуђених, с обзиром на јачину и трајање претрпљених физичких болова и страха, погодвало тежњама које нису спојиве са природом и сврхом правичне накнаде. Разлоге које је за овакву одлуку дао првостепени суд у свему прихвата и овај суд као другостепени, као јасне, довољне и на закону засноване. На досуђене износе правилно је у смислу одредбе члана 277 Закона о облигационим односима првостепени суд досудио законску затезну камату, почев од 23.11.2022. године као дана пресуђења.

Околност која се истиче у жалби, односно да је нејасно на основу чега је судски вештак утврдио да се ради о лаким телесним повредама, као и да је немогуће да су повреде настале падом, није узета у обзир приликом доношења одлуке о жалби тужиоца, имајући у виду да тужилац – противтужени ове наводе није истицао у току првостепеног поступка, те је правилно првостепени суд навео у образложењу пресуде да парничне странке нису имале примедбе на налаз и мишљење судског вештака медицинске струке др. Дорине Ковачевић од дана 06.04.2022. године, а који је првостепеном суду служио као подлога код утврђивање висине правичне накнаде за претрпљену нематеријалну штету, претрпљених физичких болова. Сходно одредби члана 372. ЗПП-а, тужилац – противтужени није могао да износи нове чињенице, када није учинио вероватним да без своје кривице није могао да их изнесе до закључења главне расправе, то је преклудиран да у жалбеном поступку износи чињенице којима оспорава налаз и мишљење судског вештака др. Дорине Ковачевић од дана 06.04.2022. године, па је овј суд нашао да је чињенично стање у погледу претрпљених физичких болова које је тужилац – противтужени критичном приликом претрпео правилно и у потпуности утврђено.

Поред тога, неосновани су и жалбени наводи тужиоца – противтуженог у погледу утврђеног доприноса у настанку штете с обзиром да је у свом исказу навео да је дошао до “...” са намером да у мирном тону поразговара са туженим, а везано за пријаве које тужени прослеђује против њега, те да ниједан од сведока није посведочио да је чуо икакве претње, већ само галаму, лајање пса и вику и да суд предметну чињеницу није утврдио ни током суочења. Насупрот овим жалбеним наводима, првостепени суд је правилно применио одредбу члана 8 Закона о парничном поступку, којом је прописано да суд по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког

доказа засебно, свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка, одлучује које чињенице ће узети као доказане. У образложењу пресуде првостепени суд је на јасан, логичан и прихватљив начин изнео садржину свих изведених доказа и правилно их је оценио. Наиме, из исказа сведока ВВ и ГГ произилази да је тужилац критичном приликом био на чамцу са својим пријатељем ДД и да је истог оставио на обали, а затим се чамцем упутио ка туженом, који је дошао на реку јер се његов чамец насукао на обали. Ни сам тужилац не спори да је он био тај који је туженог позвао да изађе на обалу да се договоре и да објасни што га “друка”. У погледу самог физичког обрачуна, односно догађаја који су непосредно претходили доношењу повреда тужиоцу – противтуженом од стране туженог – противтужиоца, с обзиром да није било других очевидаца, односно да су саслушани сведоци били удаљени те да нису видели шта се дешавало, чињенично стање се и није могло утврдити на другачији начин осим из исказа или тужиоца – противтуженог, односно туженог – противтужиоца. У овом делу је првостепени суд поверио веру исказу туженог – противтужиоца и на тај начин утврдио чињенично стање, а након саслушања обе парничне странке и њиховог суочења. Првостепени суд је дао јасне разлоге и правилно је образложио због чега прихвата исказ туженог – противтужиоца а имајући у виду да избор чињеница које се узимају као доказане представља уверење суда који оцењује доказе изведене у току поступка, па другостепени суд налази да у конкретном случају првостепени суд није изашао из оквира прописаних чланом 8 ЗПП, да је на правилан начин оценио све доказе и на основу истих правилно утврдио чињенично стање, односно да је тужилац допринео настанку штете тако што је иницирао вербални сукоб са туженим, а затим је покушао да уђе у чамец туженог - противтужиоца.

Без утицаја на другачију одлуку су и наводи да у пресуди Трећег основног суда у Београду СПК – 456/17 од дана 04.04.2017. године нису утврђене горе наведене чињенице у погледу доприноса тужиоца – противтуженог, с обзиром да се у опису дела, садржаног у изреци пресуде, не наводи догађај који је претходио повређивању тужиоца – противтуженог, па је првостепени суд био овлашћен да у парничном поступку утврђује шта је претходило самом физичком обрачуна. Такође су без утицаја и наводи жалбе у погледу повреда које је пас тужиоца – противтуженог нанео туженом – противтужиоцу, с обзиром да из образложења првостепене одлуке не произилази да је тиме тужилац – противтужени допринео настанку штете.

Приликом доношења другостепене одлуке, апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе тужиоца-противтуженог, али је нашао да се истима не доводи у сумњу законитост и правилност одлуке, те да исти нису од утицаја на другачију одлуку суда, с обзиром на напред утврђене одлучне чињенице и заузето правно становиште.

Одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу шестом изреке побијане пресуде је морала бити преиначена јер је иста донета погрешном применом материјалног права. Наиме, основано се у жалби истиче да тужилац - противтужени јесте делимично успео у поступку, те да се не ради о несразмерно малом успеху у спору. Поред тога, принцип правичности, као и допринос тужиоца насталој штети, не могу бити елементи који се узимају у обзир приликом досуђивања трошкова парничној странци. С тога, применом одредаба члана 153 и 154 Закона о парничном поступку, тужиоцу - противтуженом припадају трошкови поступка, сразмерно успеху у поступку,

у укупном износу од 111.000,00 динара и то: на име приступа и заступања на шест одржаних рочишта износ од по 10.500,00 динара, на име приступа на пет неодржаних рочишта износ од по 6.000,00 динара и на име састава тужбе и једног образложеног поднеска износ од по 9.000,00 динара, а све у складу са важећом АТ.

Из изнетих разлога, применом одредби члана 390 и 401 тачка 3 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11...10/23), одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Јелена Стојилковић с.р**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић